

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

GUTMAN kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(53943/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2012. november 8.

Az ítélet végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Gutman kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Dragoljub Popović, *Elnök*,
Sajó András,
Paulo Pinto de Albuquerque, *bírák*
és Françoise Elens-Passos, *Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2012. október 16-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (53943/07. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Gutman József („a kérelmező”) 2007. december 5-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Kovács L., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2011. április 13-án a kérelem közlésre került a Kormány felé. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1936-ban született és Budapesten él.

5. 2001. május 14-én a kérelmező olimpiai érmet nyert versenyző edzőjeként olimpiai életjáradék tárgyában kérelmet nyújtott be az Ifjúsági és Sportminisztériumhoz. A Minisztérium arról tájékoztatta a kérelmezőt, hogy a hatályos jogi szabályozás alapján a kérelmező nem kérhette az életjáradékot, mivel az érmes versenyzőnek kellett megjelölni az életjáradék jogosultját. Időközben a Minisztérium egy másik edző számára megállapította az életjáradékot.

6. 2001. augusztus 16-án az ügyészség óvást nyújtott be a Minisztérium határozata ellen a kérelmező érdekében, amit a miniszter 2001. október 6-án elutasított.

7. Az ügyészség a miniszter határozatának bírósági felülvizsgálatát kérte a Fővárosi Bíróságtól. A kérelmező beavatkozóként lépett fel az eljárásban. A Fővárosi Bíróság 2003. január 8-án elutasította a keresetet. A

felülvizsgálati eljárásban a Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyezte a miniszter határozatát, és 2004. június 1-jén új eljárásra utasította a közigazgatási hatóságot.

8. A megismételt eljárásban a közigazgatási hatóságok mindkét szinten elutasították a kérelmező kérelmét. A kérelmező a Minisztérium határozatának bírósági felülvizsgálatát kérte a Fővárosi Bíróságtól, amely 2007. május 14-én elutasította a keresetet.

9. A kérelmező felülvizsgálati kérelmet terjesztett a Legfelsőbb Bíróság elé. A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a kérelmezőnek a miniszter ellen kellett volna keresetet benyújtani, hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítéletet, és 2008. június 25-én megszüntette az eljárást.

10. A kérelmező ezért újból kérte a fenti 8. bekezdésben említett közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatát, ezúttal a miniszter ellen nyújtva be a keresetet, amit a Legfelsőbb Bíróság végül 2010. november 17-én elutasított.

A JOG

11. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt "ésszerű idő" követelményével. A Kormány vitatta az állítást.

9. A figyelembe veendő időszak 2001. augusztus 16-án kezdődött, és 2008. június 25-én ért véget. A kérelmező úgy érvelt, hogy az ügyben a hazai jogerős határozat a Legfelsőbb Bíróság 2010. november 17-i határozata volt. A Bíróság észrevételezi, hogy az eljárás Legfelsőbb Bíróság általi, 2008. június 25-i megszüntetése után a kérelmező külön polgári pert indított egy másik alperes ellen. Ezen eljárás hossza nem számítható be a jelen eljárás teljes hosszába, mivel ez külön pert képezett. Ebből következően az eljárás két bírósági szinten hat évig és tíz hónapig tartott. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

13. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). Az összes elébe terjesztett anyagot megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, ami a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

14. A kérelmező továbbá azt is panaszolta, hogy az eljárás kimenetele sértette az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében számára biztosított,

tulajdonhoz való jogot. A Bíróság úgy véli, hogy a panasz közvetlenül a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését, valamint a hazai jog értelmezését érinti. Ezért – mivel az adott körülmények között tulajdontól való önkényes megfosztásra semmi nem utal – a panaszt kizárólag a 6. cikk 1. bekezdése alapján kell értékelni. A Bíróság megismétli: a Bíróság nem negyedfokú bíróság, és nem feladata, hogy valamely nemzeti bíróság által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedéssel foglalkozzon, kivéve ha, és amennyiben e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthették. (ld. *García Ruiz v. Spain* [GC], no. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I). Ezért – a birtokában lévő anyagok fényében – a Bíróság úgy találja, hogy semmi nem utal az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértésére. Ebből következően ez a panasz nyilvánvalóan alaptalan, és az Egyezmény 35. cikkének 3. (a) és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

15. Az Egyezmény 41. cikkére támaszkodva a kérelmező 2.000 euró vagyoni kártérítést, és 9.000 euró nem vagyoni kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényeket. A vagyoni kártérítési igényt elutasítva a Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és méltányossági alapon ilyen címen 4.300 eurót ítél meg számára.

16. A kérelmező további 1.500 eurót követelt a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. Ez az összeg tizenöt órányi jogi képviselő díjának felel meg. A Kormány vitatta az igényt. A birtokában lévő dokumentumokra és esetjogára figyelemmel a Bíróság az összes felmerült költség tekintetében 1.000 euró megítélését tartja ésszerűnek az ügyvéd által képviselt kérelmező számára.

17. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos, a fenti 6-9. bekezdésben ismertetett panasz tekintetében elfogadhatóvá, a kérelem többi része tekintetében elfogadhatatlanná *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak három hónapon belül az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:

- (i) nem vagyoni kár tekintetében 4.300 (négyezer háromszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,
- (ii) költségek és kiadások tekintetében 1.000 (egyezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
- (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2012. november 8-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes

Dragoljub Popović
Elnök